

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษารูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38 2) เปรียบเทียบรูปแบบการเล่นของนักกีฬาเซปักตะกร้อ กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38 ที่มีเพศและภูมิภาคที่สังกัดต่างกัน และ 3) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38 โดยใช้นักกีฬาเซปักตะกร้อ ประเภททีมเดี่ยวชายและหญิงที่ผ่านเข้ารอบการแข่งขันตั้งแต่รอบสองจนถึงรอบชิงชนะเลิศเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ใช้แบบบันทึกรูปแบบการเล่นแบบรุกและแบบรับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการทดลองใช้และการตรวจสอบคุณภาพ เครื่องมือการวิจัยจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และใช้เครื่องบันทึกภาพอัตโนมัติจำนวน 4 เครื่อง บันทึกภาพการแข่งขันอย่างละเอียดตลอดการแข่งขัน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละของรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ เปรียบเทียบรูปแบบการเล่นของนักกีฬาเซปักตะกร้อที่มีเพศและภูมิภาคต่างกันด้วยค่าความถี่และร้อยละ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อด้วยไคส์แควร์ (Chi-square) ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38

1.1 รูปแบบการเสิร์ฟ

รูปแบบการเสิร์ฟของนักกีฬาชายมี 2 รูปแบบ คือ การเสิร์ฟด้วยหลังเท้าและการเสิร์ฟส้น นักกีฬาชายใช้การเสิร์ฟด้วยหลังเท้ามากที่สุดคือ เป็นร้อยละ 92.9 ถึง 95.7 ที่เหลือจะเป็นการเสิร์ฟส้น ส่วนนักกีฬาหญิงรูปแบบการเสิร์ฟที่ใช้มากที่สุดคือการเสิร์ฟด้วยหลังเท้าคิดเป็นร้อยละ 42.7 ถึง 89.7 รูปแบบการเสิร์ฟรองลงมาในรอบสอง คือ การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน คิดเป็นร้อยละ 19.6 รอบรองชนะเลิศคือ การเสิร์ฟส้น คิดเป็นร้อยละ 8.6 และรอบชิงชนะเลิศคือ การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในคิดเป็นร้อยละ 36.6

1.2 รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟ

รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟของนักกีฬาชายที่ใช้มากที่สุดในรอบสองและรอบรองชนะเลิศ คือการเสิร์ฟรุกในตำแหน่งหลัง คิดเป็นร้อยละ 33.7 และ 36.3 ตามลำดับ รองลงมา คือ การเสิร์ฟรุกทางด้านหน้าซ้าย รอบชิงชนะเลิศรูปแบบการรุกที่ใช้มากที่สุด คือ การเสิร์ฟลงทางด้านหน้าขวา คิดเป็นร้อยละ 38.9 รองลงมาคือ การเสิร์ฟลงตำแหน่งหลัง คิดเป็นร้อยละ 36.1 ส่วนนักกีฬาหญิงรูปแบบการรุกด้วยการ

เสิร์ฟที่ใช้มากที่สุด คือ การเสิร์ฟรุกในตำแหน่งหลัง (แบ็ค) คิดเป็นร้อยละ 29.0 ถึง 30.4 รองลงมาคือ การเสิร์ฟรุกหน้าขวาและการเสิร์ฟสั้นหน้าตาข่าย

1.3 รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาหลังจากการรับเสิร์ฟ

รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาหลังจากการรับเสิร์ฟของนักกีฬาชายที่ใช้มากที่สุด คือ หลังรับเสิร์ฟแล้วหน้าซ้ายตั้งให้หน้าขวารุก คิดเป็นร้อยละ 35.6 ถึง 42.2 รองลงมาในรอบสองและรอบชิงชนะเลิศ คือ หน้าซ้ายรับเสิร์ฟแล้วเป็นผู้ตั้งให้หน้าขวารุก คิดเป็นร้อยละ 32.5 และ 23.4 ตามลำดับ ส่วนรอบชิงชนะเลิศ รองลงมาคือ หน้าขวารับเสิร์ฟแล้วหน้าซ้ายตั้งให้หน้าขวารุกคิดเป็นร้อยละ 20.6 รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาหลังจากการรับเสิร์ฟของนักกีฬาหญิงที่ใช้มากที่สุดในรอบสองและรอบชิงชนะเลิศ คือ หน้าซ้ายรับเสิร์ฟและเป็นผู้ตั้งให้หน้าขวารุก คิดเป็นร้อยละ 33.7 และ 34.5 ตามลำดับ รองลงมาคือ หลังรับเสิร์ฟแล้วหน้าซ้ายตั้งให้หน้าขวารุก คิดเป็นร้อยละ 31.0 และ 20.1 ตามลำดับ ส่วนรอบรองชนะเลิศรูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาที่ใช้มากที่สุด คือ หลังรับเสิร์ฟแล้วหน้าซ้ายตั้งให้หน้าขวารุกคิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาคือ หน้าซ้ายรับเสิร์ฟ และเป็นผู้ตั้งให้หน้าขวารุกคิดเป็นร้อยละ 23.5

1.4 รูปแบบการเตะทำคะแนน

รูปแบบการเตะทำคะแนนของนักกีฬาชายที่ใช้มากที่สุด คือ การเตะแบบลังกาหลัง รองลงมา คือ การเตะหยอด ส่วนนักกีฬาหญิงรูปแบบการเตะที่ใช้มากที่สุด ในรอบสองและรอบชิงชนะเลิศ คือ การเตะสลับหลัง (ซันแบ็ค) คิดเป็นร้อยละ 50.3 และ 72.6 ตามลำดับ รองลงมาคือ การเตะด้านข้าง คิดเป็นร้อยละ 42.8 และ 19.6 ตามลำดับ ส่วนรอบรองชนะเลิศใช้การเตะด้านข้างมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.9 รองลงมาคือ การเตะสลับหลัง คิดเป็นร้อยละ 41.5

1.5 ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน

ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนนมากที่สุด ของนักกีฬาชาย คือ ตำแหน่งหน้าขวาเตะด้วยเท้าขวา รองลงมาในการแข่งขันรอบสอง คือ หน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวา ส่วนรอบรองชนะเลิศและชิงชนะเลิศ ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนนรองลงมาคือ หน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้าย นักกีฬาหญิงตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะมากที่สุด ทุกรอบการแข่งขัน คิดเป็นร้อยละ 98.9 ถึง 100.0 คือ หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวา

1.6 รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ

รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟของนักกีฬาชายที่ใช้มากที่สุด คือ การตั้งรับแบบ B (09.10 น.) คิดเป็นร้อยละ 71.7 ถึง 100.0 ส่วนรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟของนักกีฬาหญิงที่ใช้มากที่สุด คือ การตั้งรับแบบ A (10.10 น.) คิดเป็นร้อยละ 63.0 ถึง 99.5

1.7 ทักษะการรับลูกเสิร์ฟ

ทักษะการรับลูกเสิร์ฟของนักกีฬาชายที่ใช้มากที่สุด คือ การรับด้วยข้างเท้าด้านในขวา คิดเป็นร้อยละ 48.2 ถึง 49.3 รองลงมาในรอบสอง คือ การรับด้วยศีรษะ คิดเป็นร้อยละ 17.9 รอบรองชนะเลิศ คือ การรับด้วยข้างเท้าด้านในซ้าย คิดเป็นร้อยละ 29.6 และรอบชิงชนะเลิศ คือ การรับด้วยศีรษะ และการรับด้วยข้างเท้าด้านในซ้าย คิดเป็นร้อยละ 18.1 ส่วนนักกีฬาหญิงทักษะการรับลูกเสิร์ฟที่ใช้มากที่สุด คือ การรับด้วยข้างเท้าด้านในขวา คิดเป็นร้อยละ 45.8 ถึง 54.7 รองลงมา คือ การรับด้วยข้างเท้าด้านในซ้ายและศีรษะ โดยที่เปอร์เซ็นต์การรับด้วยข้างเท้าด้านในซ้ายมากกว่าศีรษะเล็กน้อย

1.8 รูปแบบการตั้ง

รูปแบบการตั้งของนักกีฬาชายที่ใช้มากที่สุดคือ การตั้งด้วยข้างเท้าด้านในขวา คิดเป็นร้อยละ 82.7 ถึง 90.4 รองลงมา คือ การตั้งด้วยข้างเท้าด้านในซ้าย คิดเป็นร้อยละ 4.1 ถึง 17.3 ส่วนนักกีฬาหญิงรูปแบบการตั้งที่ใช้มากที่สุด คือ การตั้งด้วยข้างเท้าด้านในขวา คิดเป็นร้อยละ 92.5 ถึง 95.8 รองลงมา คือ การตั้งด้วยข้างเท้าด้านในซ้าย คิดเป็นร้อยละ 3.9 ถึง 7.5

1.9 รูปแบบการสกัดกั้น

รูปแบบการสกัดกั้นของนักกีฬาชายที่ใช้มากที่สุด คือ การสกัดกั้นหนึ่งคนขาเหยียด คิดเป็นร้อยละ 59.6 ถึง 82.1 รองลงมาคือ การสกัดกั้นหนึ่งคนขางอ คิดเป็นร้อยละ 10.0 ถึง 36.7 ส่วนนักกีฬาหญิงรูปแบบการสกัดกั้นที่ใช้มากที่สุด ในรอบสอง คือ การสกัดกั้นหนึ่งคนขาเหยียด คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมา คือ การสกัดกั้นหนึ่งคนขางอ คิดเป็นร้อยละ 39.6 ส่วนรอบรองชนะเลิศและชิงชนะเลิศรูปแบบการสกัดกั้นที่ใช้มากที่สุด คือ การสกัดกั้นหนึ่งคนขางอ คิดเป็นร้อยละ 81.8 และ 40.9 ตามลำดับ

1.10 ตำแหน่งที่ใช้ในการสกัดกั้น

ตำแหน่งที่ใช้ในการสกัดกั้นมากที่สุดทั้งนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง คือ ตำแหน่งเตะท่าคะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.9 ถึง 89.4 และ 81.8 ถึง 100.0 ตามลำดับ

1.11 รูปแบบการช้อนหลัง

รูปแบบการช้อนหลังทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ที่ใช้มากที่สุด คือ ผู้ตั้งและผู้เสิร์ฟช้อนหลัง คิดเป็นร้อยละ 82.0 ถึง 91.8 และ 70.5 ถึง 80.5 ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างทีมชายกับทีมหญิงด้วยค่าร้อยละ

2.1 รูปแบบการเสิร์ฟและการรุกด้วยการเสิร์ฟ

นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงใช้รูปแบบการเสิร์ฟไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงต่างก็ใช้การเสิร์ฟด้วยหลังเท้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 94.6 และ 68.5 ตามลำดับ รูปแบบการเสิร์ฟรองลงมา นักกีฬาชายใช้การเสิร์ฟหยอดแต่ของนักกีฬาหญิงใช้การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน ส่วนการรุก

ด้วยการเสิร์ฟนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงใช้รูปแบบไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ต่างก็ใช้การเสิร์ฟลูกหลังมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.8 และ 29.6 ตามลำดับ รองลงมานักกีฬาชายใช้รูปแบบการรุกทางหน้าซ้าย ส่วนนักกีฬาหญิงใช้รูปแบบการรุกทางหน้าขวา คิดเป็นร้อยละ 24.0 และ 20.1 ตามลำดับ

2.2 รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาหลังจากการรับเสิร์ฟและการเตะทำคะแนน

นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงใช้รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาหลังจากการรับเสิร์ฟไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ต่างก็ใช้ตำแหน่งหลังรับเสิร์ฟแล้วหน้าซ้ายตั้งให้หน้าขวารุกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.1 และ 32.9 ตามลำดับ รองลงมา คือ หน้าซ้ายรับเสิร์ฟและเป็นผู้ตั้งให้หน้าขวารุก คิดเป็นร้อยละ 27.4 และ 30.9 ตามลำดับ ส่วนรูปแบบการเตะนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงใช้รูปแบบการเตะแตกต่างกันกล่าวคือ นักกีฬาชายใช้การเตะแบบบังกากลางหลังมากที่สุด แต่นักกีฬาหญิงใช้การเตะสลับหลังมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 91.4 และ 51.7 ตามลำดับ

2.3 ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนนและรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ

นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงใช้ตำแหน่งและเท้าที่เตะไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงต่างก็ใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.7 และ 99.7 ตามลำดับ ส่วนรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแตกต่างกันกล่าวคือ นักกีฬาชายใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ B (09.10 น.) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.9 แต่นักกีฬาหญิงและใช้รูปแบบ A (10.10 น.) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.4

2.4 รูปแบบการรับลูกเสิร์ฟและการตั้ง

นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงใช้ทักษะการรับลูกเสิร์ฟและรูปแบบการตั้ง ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ต่างก็ใช้การรับด้วยข้างเท้าด้านในขวามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.9 และ 47.4 ตามลำดับ ส่วนรูปแบบการตั้งต่างก็ใช้การตั้งด้วยข้างเท้าด้านในขวามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.4 และ 77.5 ตามลำดับ

2.5 รูปแบบและตำแหน่งที่ใช้ในการสกัดกั้น

นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงใช้รูปแบบการสกัดกั้นต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือ นักกีฬาชายใช้การสกัดกั้น 1 คน ขาเหยียดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 64.5 แต่นักกีฬาหญิงใช้การสกัดกั้น 1 คน ขางอมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.2 ส่วนตำแหน่งที่ใช้ในการสกัดกั้นทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ต่างก็ใช้ผู้เตะสกัดกั้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.8 และ 88.5 ตามลำดับ

2.6 รูปแบบการช้อนหลัง

นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงใช้รูปแบบการช้อนหลังไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงใช้ผู้ตั้ง และผู้เสิร์ฟช้อนหลังมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 89.8 และ 75.3 ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาชายแต่ละภูมิภาค

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาชายแต่ละภูมิภาค ส่วนใหญ่จะมีรูปแบบการเล่นไม่แตกต่างกัน ยกเว้นรูปแบบการเล่นต่อไปนี้

3.1 ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน

นักกีฬาชายจาก ภาค 1 ภาค 3 และภาค 4 ใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.0, 67.6 และ 100.0 ตามลำดับ แต่นักกีฬาชายภาค 2 ใช้หน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.0 ในขณะที่ทีมชนะเลิศใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.0

3.2 รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ

นักกีฬาชาย ภาค 1 และภาค 3 ใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ B (09.10 น.) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 98.8 และ 100.0 ตามลำดับ แต่นักกีฬาชายภาค 2 ใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ C (10.15 น.) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.2 ในขณะที่นักกีฬาชาย ภาค 4 ใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ แบบ A (10.10 น.) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.0

3.3 รูปแบบการรับลูกเสิร์ฟ

นักกีฬาชาย ภาค 1 และ 3 และภาค 4 ใช้รูปแบบการรับลูกเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในขวามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.9, 54.3 และ 53.6 ตามลำดับ ส่วนนักกีฬาชายภาค 2 ใช้รูปแบบการรับด้วยข้างเท้าด้านในซ้ายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.3

3.4 รูปแบบการสกัดกั้น

นักกีฬาชายทุกภูมิภาคใช้การสกัดกั้น 1 คน เป็นหลักต่างกันที่ขาอหรือขาเหยียด เช่น นักกีฬาชายภาค 2 สกัดกั้นแบบ 1 คน ขาอ เป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 66.0 ส่วนภาค 3 และ 4 ใช้การสกัดกั้น 1 คน ขาเหยียดเป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 72.4 และ 100.0 ตามลำดับ

4. ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาหญิงแต่ละภูมิภาค

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิงแต่ละภูมิภาคส่วนใหญ่จะมีรูปแบบการเล่นไม่แตกต่างกัน ยกเว้นรูปแบบการเล่นต่อไปนี้

4.1 รูปแบบการเสิร์ฟและการรุกด้วยการเสิร์ฟ

นักกีฬาหญิง ภาค 1, 2, 3 และ 5 ใช้การเสิร์ฟด้วยหลังเท้าเป็นหลัก คิดเป็นร้อยละ 87.6, 54.1, 71.1 และ 86.1 ยกเว้นนักกีฬาหญิง ภาค 4 ที่ใช้การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในเป็นหลัก คิดเป็นร้อยละ 57.5 ส่วนรูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟนักกีฬาหญิง ภาค 1 และ 3 เสิร์ฟรุกหลังเป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 35.1 และ 29.3 ตามลำดับ ภาค 2 และ 4 เสิร์ฟรุกหน้าซ้ายเป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 32.6 และ 29.5 ตามลำดับ ส่วนภาค 5 เสิร์ฟรุกหน้าขวาเป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 28.1

4.2 รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาและการเตะทำคะแนน

นักกีฬาหญิงภาค 1 และ 3 ใช้หน้าซ้ายรับเสิร์ฟและเป็นผู้ตั้งให้หน้าขวารุกเป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 36.1 และ 34.4 ตามลำดับ ส่วนภาค 2, 4 และ 5 ใช้หลังรับเสิร์ฟแล้วหน้าซ้ายตั้งให้หน้าขวารุกเป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 34.1, 41.5 และ 26.5 ตามลำดับ นักกีฬาหญิงภาค 1, 3 และ 4 ใช้รูปแบบการเตะสลับหลัง (ชั้นเบ็ค) ทำคะแนนเป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 51.6, 63.5 และ 71.4 ตามลำดับ ส่วนภาค 2 และ 5 ใช้รูปแบบการเตะด้านข้างทำคะแนนเป็นหลัก คิดเป็นร้อยละ 65.8 และ 72.9 ตามลำดับ

4.3 รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟและการสกัดกั้น

นักกีฬาหญิงภาค 1, 3, 4 และ 5 ใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ A (10.10 น.) เป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 9.5, 98.6, 64.0 และ 64.6 ตามลำดับ ยกเว้นภาค 2 ใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ B (09.10 น.) เป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 66.7 ส่วนรูปแบบการสกัดกั้นนักกีฬาหญิงภาค 1, 3 และ 5 ใช้การสกัดกั้นแบบ 1 คนขาอ เป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 82.9, 38.5 และ 92.9 ตามลำดับ ส่วนภาค 2 และ 4 ใช้การสกัดกั้นแบบ 1 คนขาเหยียด เป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 53.3 และ 89.5 ตามลำดับ

5. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อชายในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38

5.1 รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการเสิร์ฟสั้น มีโอกาสได้คะแนนหรือเข้ารอบมากที่สุด (74.1%) รองลงมาคือการเสิร์ฟขวาสุด (72.2%) และเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง (71.9%)

5.2 ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่ตำแหน่งหน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายและหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวา มีโอกาสเข้ารอบมากกว่าตกรอบ (81.8%)

5.3 รูปแบบการตั้งรับมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่การตั้งรับแบบ 10.10 น. และ 10.15 น. มีโอกาสตกรอบมากกว่าเข้ารอบ (73.1% และ 50.4%ตามลำดับ)

6. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38

6.1 รูปแบบการเสิร์ฟมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่การเสิร์ฟหลังเท้าและการเสิร์ฟสั้นมีโอกาสเข้ารอบมากกว่าตกรอบ (59.4% และ 66.7%)

6.2 รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่เสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าขวากับหลังและหน้าซ้ายกับหลัง มีโอกาสเข้ารอบมากที่สุด (85.4%)

6.3 รูปแบบการเตะทำคะแนนมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่การเตะสลัดหลัง (ชั้นเบ็ค) มีโอกาสเข้ารอบมากที่สุด (56.9%)

6.4 รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยที่การตั้งรับเสิร์ฟ แบบ 10.10 น. มีโอกาสเข้ารอบมากที่สุด (51.6%)

6.5 รูปแบบการช้อนหลัง มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ผู้ตั้งช้อนหลังมีโอกาเข้ารอบมากที่สุด (62.5%)

การอภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยในครั้งนี้จะแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ 1) การเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาทีมชายกับทีมหญิง 2) การเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาแต่ละภูมิภาค และ 3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ ซึ่งผู้วิจัยจะนำสาระสำคัญในแต่ละประเด็นมาอภิปราย พร้อมกับพิสูจน์สมมติฐานการวิจัยไปในคราวเดียวกัน ดังนี้

1. การเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาทีมชายกับทีมหญิง

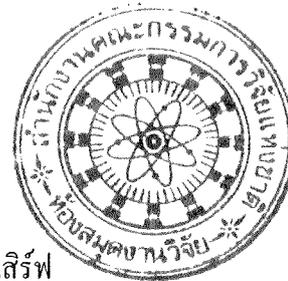
1.1 รูปแบบการเสิร์ฟและการรุกด้วยการเสิร์ฟ

การใช้รูปแบบการเสิร์ฟระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและหญิงต่างก็ใช้การเสิร์ฟด้วยหลังเท้าเป็นหลัก ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า รูปแบบการเสิร์ฟระหว่างนักกีฬาชายกับหญิงแตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สดาวร เกษแก้ว (2542) และเกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ (2546) ที่พบว่า รูปแบบการเสิร์ฟที่นักกีฬาใช้เป็นหลัก คือ การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุเมธ พรหมอินทร์ (2551) ที่พบว่ารูปแบบการเสิร์ฟที่นักกีฬาใช้เป็นหลักในปัจจุบันนี้ คือ การเสิร์ฟด้วยหลังเท้า การที่ข้อมูลเป็นเช่นนี้เพราะว่าระยะ 5 – 10 ปีที่ผ่านมา การเสิร์ฟได้มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก จากที่เน้นการเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน มาเป็นการเสิร์ฟด้วยหลังเท้าแทน โดยเฉพาะช่วงแรก ผู้ฝึกสอนจะพยายามฝึกให้นักกีฬาชายเสิร์ฟด้วยหลังเท้าก่อน หลังจากนั้นนักกีฬาชายทำได้แล้ว ระยะ 5 - 10 ปี ที่ผ่านมาผู้ฝึกสอนก็พยายามฝึกให้นักกีฬาหญิงเสิร์ฟด้วยหลังเท้าได้ด้วย ปัจจุบันจึงทำให้นักกีฬาทั้งชายและหญิงต่างก็เสิร์ฟด้วยหลังเท้าเป็นหลักมากขึ้น แต่เมื่อพิจารณาลงในรายละเอียดจะเห็นว่านักกีฬาชายเสิร์ฟด้วยหลังเท้า 94.1% ที่เหลือเป็นการเสิร์ฟหยอด ส่วนนักกีฬาหญิงเสิร์ฟด้วยหลังเท้า 68.5% ที่เหลือเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในนั้น แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาหญิงส่วนหนึ่งยังคงเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในเป็นหลักหรือในบางจังหวะ จากการเสิร์ฟด้วยหลังเท้า เปลี่ยนมาเป็นการเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เพื่อเปลี่ยนจังหวะ และทิศทางบอล ทำให้คู่แข่งกังวลกับการรับลูกเสิร์ฟมากขึ้น

รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ต่างก็ใช้การเสิร์ฟลูกหลังมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.8 และ 29.6 ตามลำดับ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม การที่ผลวิจัยพบว่า ทั้งนักกีฬาชายและหญิงเสิร์ฟลงในตำแหน่งหลังมากที่สุด นั้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สถาพร เกษแก้ว (2542) เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ (2546) และสุเมธ พรหมอินทร์ (2551) ที่พบว่า การเสิร์ฟส่วนใหญ่ของนักกีฬาจะเสิร์ฟลงในตำแหน่งหลังมากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า การเสิร์ฟลงในตำแหน่งหลังเป็นหลักนั้น ควรจะหลีกเลี่ยงเพราะตำแหน่งหลังหรือแบ็ค สามารถมองเห็นการเคลื่อนไหวของผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม และลูกตะกร้อได้ดีกว่าตำแหน่งหน้าขวาและหน้าซ้าย โอกาสที่จะรับลูกเสิร์ฟได้มีสูงกว่า ฉะนั้นการเสิร์ฟที่ดีควรเสิร์ฟลงขวาสุดของหน้าขวา ซ้ายสุดของหน้าซ้าย ตรงกลางระหว่างตำแหน่งหลังกับหน้าซ้ายหรือหน้าขวา และเสิร์ฟหยอดหน้าตาข่าย

1.2 รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาและการเตะทำคะแนน

รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงต่างก็ใช้ตำแหน่งหลังรับเสิร์ฟและใช้หน้าซ้ายตั้งให้หน้าขวารุกมากที่สุด รองลงมาคือ หน้าซ้ายรับเสิร์ฟแล้วตั้งให้หน้าขวารุก ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงแตกต่างกัน เพราะนักกีฬาชายควรจะเสิร์ฟลงในตำแหน่งอื่น ๆ มากกว่าตำแหน่งหลัง แต่ในผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ต่างก็เสิร์ฟลงในตำแหน่งหลังมากที่สุด เป็นเหตุให้รูปแบบการรุกด้วยหน้าขวาระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน แต่รูปแบบการเตะทำคะแนนแตกต่างกัน กล่าวคือ นักกีฬาชายไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งหน้าขวาหรือหน้าซ้ายรุก จะใช้รูปแบบการเตะทำคะแนนแบบลังกาหลังมากที่สุด ส่วนนักกีฬาหญิงจะใช้การเตะแบบสลับหลังหรือชันแบ็คมากที่สุด ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สถาพร เกษแก้ว (2542) และเกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ (2546) ที่พบว่ารูปแบบการเตะทำคะแนนทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ต่างก็ใช้รูปแบบการเตะแบบลังกาหลังหรือวอลเลย์มากที่สุด แต่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า รูปแบบการเตะทำคะแนนระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงต่างกัน เพราะผลการวิจัยของ สุเมธ พรหมอินทร์ (2550) พบว่า ชนิดรูปกายของนักกีฬาเซปักตะกร้อชายกับหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 36 ต่างกัน กล่าวคือ นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงในตำแหน่งเตะมีชนิดรูปกายแบบ เมโส เอนโดมอร์ฟ (3.977 – 3.496 – 2.821) ส่วนนักกีฬาเซปักตะกร้อชายในตำแหน่งเตะมีชนิดรูปกายแบบเอกโต เมโสมอร์ฟ (2.449 – 4.694 – 2.699) นั้น หมายความว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีรูปร่างแข็งแรง ค่อนข้างอ้วน การที่จะกระโดดขึ้นเตะ แบบลังกาหลังทำได้ยาก ใช้แรงมากและเหนื่อย ส่วนนักกีฬาชายมีรูปร่างแข็งแรง ค่อนข้างผอม ทำให้สามารถกระโดดขึ้นเตะแบบลังกาหลังได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ใช้แรงน้อยและสามารถเตะติดต่อกันได้โดยไม่เหนื่อยมาก

1.3 ตำแหน่งและท่าที่ใช้เตะทำคะแนนและรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ

นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงต่างก็ใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวาเป็นหลักในการทำคะแนน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของสถาพร เกษแก้ว (2542) ที่พบว่า รูปแบบการรุกเพื่อทำคะแนนของนักกีฬาเซปักตะกร้อประเภททีมชุด ในการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 ที่ใช้มากที่สุด คือ การรูกด้วยตำแหน่งหน้าขวา แต่เมื่อพิจารณาลงในรายละเอียดจะเห็นว่านักกีฬาชาย ใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวา คิดเป็นร้อยละ 71.7 ส่วนนักกีฬาหญิงใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวา คิดเป็นร้อยละ 99.7 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาชายใช้รูปแบบการเตะทำคะแนนหลากหลายกว่านักกีฬาหญิง ส่วนรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงจะใช้ต่างกัน กล่าวคือ นักกีฬาชายจะใช้รูปแบบการตั้งรับแบบ B (09.10 น.) มากที่สุด แต่นักกีฬาหญิงใช้รูปแบบ A (10.10 น.) มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ว่า รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟระหว่างนักกีฬาทีมชายกับทีมหญิงต่างกัน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สถาพร เกษแก้ว (2542) ที่พบว่า รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟที่นักกีฬานำมาใช้มากที่สุด คือ การตั้งรับเสิร์ฟแบบ A (10.10 น.) และแบบ B (09.10 น.) แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะนักกีฬาหญิงจะเห็นว่า ผลการวิจัยในครั้งนี้ ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง (2546) ที่ทำการวิจัยรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 ที่พบว่า รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟที่นักกีฬานำมาใช้เป็นหลัก คือ การตั้งรับเสิร์ฟแบบ C (10.15 น.) การที่ข้อมูลการวิจัยเป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าสอดคล้องกับความเป็นจริง เพราะผู้เล่นแต่ละทีมจะมีรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบใด แบบหนึ่งเท่านั้น และการที่ทีมชายใช้รูปแบบการรับเสิร์ฟแบบ B (09.10 น.) มีความเหมาะสม เพราะหน้าขวาทีมชายเปิดลูกเสิร์ฟด้วยศีรษะ และทำหน้าที่เตะทำคะแนนเป็นหลัก การที่ยืนในตำแหน่ง 10.00 น. จะเหมาะสมมาก ในขณะที่หน้าซ้ายควรยืนในตำแหน่ง 09.00 น. เพราะจะควบคุมพื้นที่ ได้ดีทั้งด้านหน้าและหลัง และส่วนใหญ่หน้าซ้ายชายจะเปิดลูกเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน และเป็นผู้ตั้งให้หน้าขวารุกเป็นหลัก ส่วนนักกีฬาหญิงที่ตั้งรับเสิร์ฟแบบ A (10.10 น.) หรือ แบบ C (10.15 น.) ก็มีความเหมาะสม เพราะนักกีฬาหญิงมีความสามารถในการเคลื่อนไหว ได้ช้ากว่านักกีฬาชาย การให้หน้าซ้ายหรือหน้าขวายืนเหลื่อมล้ำขึ้นไป ด้านหน้าจะสามารถเก็บลูกเสิร์ฟหยอดได้ดีกว่าการยืนตั้งรับเสิร์ฟแบบ D (09.15 น.)

1.4 รูปแบบการรับลูกเสิร์ฟและการตั้ง

นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงใช้รูปแบบการรับลูกเสิร์ฟและการตั้งไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงต่างก็ใช้ข้างเท้าด้านในรับลูกเสิร์ฟและตั้งมากที่สุด ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สถาพร เกษแก้ว (2542) และ เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง (2546) ที่พบว่า การรับเสิร์ฟและการตั้งใช้ข้างเท้าด้านในมากที่สุด และยังสอดคล้องกับ สุพจน์ ปรานี (2539 : 26) ที่กล่าวว่า การเตะลูกข้างเท้าด้านในเป็นพื้นฐานสำคัญในการเล่นตะกร้อ เนื่องจากเป็นการเล่นที่มีประโยชน์และใช้ใน

ระหว่างเกมการแข่งขันมากที่สุด มีความผิดพลาดน้อย สามารถลดปัญหาในการรับลูกเสิร์ฟ หรือการตั้งรับได้ หากฝึกจนเกิดความชำนาญจะสามารถใช้ได้อย่างแม่นยำและมีประสิทธิภาพ

1.5 รูปแบบและตำแหน่งที่ใช้ในการสกัดกั้น

นักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิงใช้การสกัดกั้นด้วยขามากที่สุดสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สถาพร เกษแก้ว (2542) และ เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง (2546) ที่พบว่า รูปแบบการสกัดกั้นด้วยขานักกีฬานำมาใช้มากที่สุด เมื่อพิจารณาลงในรายละเอียดจะเห็นว่า มีความต่างในการสกัดกั้นระหว่างนักกีฬาชายกับหญิง กล่าวคือนักกีฬาชายใช้การสกัดกั้นแบบขาเหยียดมากที่สุด ในขณะที่นักกีฬาหญิงใช้การสกัดกั้นแบบขาอ้อมมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามการสกัดกั้นด้วยขาไม่ว่าจะขาอ้อมหรือเหยียด ผู้สกัดกั้นสามารถสังเกตเห็นทิศทาง การเคลื่อนที่ของ ลูกตะกร้อ การเคลื่อนไหวของผู้เล่นตำแหน่งรุกฝ่ายตรงข้าม ทำให้สามารถกำหนดระยะทิศทาง ความสูงในการกระโดดสกัดกั้นได้ และยังเป็นอันตรายน้อยกว่าการสกัดกั้นด้วยศีรษะหรือหลัง และยังสอดคล้องกับ สุพจน์ ปรานี (2539 : 76) ที่กล่าวว่า การสกัดกั้นด้วยขาเป็นวิธีที่นิยมที่สุด เนื่องจากสามารถสกัดกั้นได้ทั้งการรุกในระยะใกล้ และระยะไกล ภายในเขตการรุกไม่เกินเส้นสมมติหรือเรียกว่า เขตหวังผล ส่วนตำแหน่งที่ใช้ในการสกัดกั้นมากที่สุดทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน คือ ตำแหน่งที่ทำหน้าที่เตะรุกเพื่อทำคะแนน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สถาพร เกษแก้ว (2542) และ เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง (2546) ที่พบว่าตำแหน่งที่ใช้ในการสกัดกั้นมากที่สุด คือ ตำแหน่งเตะรุก ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการใช้ตำแหน่งเตะรุกเป็นตัวสกัดกั้นนั้น มีทั้งข้อดีและข้อเสีย กล่าวคือ ข้อดี ผู้เตะรุกอยู่แดนหน้าใกล้ตาข่ายสะดวกกับการขึ้นสกัดกั้น และเข้าใจจังหวะการเตะของฝ่ายตรงข้ามได้ดี แต่มีข้อเสียตรงที่ผู้เตะจะใช้แรงหรือกำลังอย่างต่อเนื่อง ทั้งการกระโดดเตะและการกระโดดสกัดกั้น ถ้าผู้เตะสมรรถภาพทางกายไม่ดี ฟิตซ้อมไม่ถึงก็จะทำให้การกระโดดสกัดกั้นสูงไม่พอ สกัดกั้นไม่ถึง ไม่ได้จังหวะขาด ๆ เกิน ๆ การสกัดกั้นจะมีประสิทธิภาพน้อยลง ส่งผลให้การเตะรุกมีประสิทธิภาพด้อยลงตามไปด้วย

2. การเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาแต่ละภูมิภาค

2.1 การเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาชายแต่ละภูมิภาค

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาชายแต่ละภูมิภาคส่วนใหญ่จะมีรูปแบบการเล่นไม่แตกต่างกัน ซึ่งจะมีบางทักษะเท่านั้นที่มีรูปแบบการเล่นต่างกันบ้าง เพราะฉะนั้น ผู้วิจัยจะนำเฉพาะประเด็นที่มีความต่างมีความสำคัญ และน่าสนใจมาอภิปราย ดังนี้

2.1.1 ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน

นักกีฬาชายจากภูมิภาคต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวา ยกเว้นนักกีฬา ภาค 2 ใช้หน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวา และนักกีฬาทีมชนะเลิศใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้าย คิดเป็นร้อยละ 60.0 และ 100.0 ตามลำดับ ผู้วิจัยเห็นว่าการเตะทั้ง 3 ลักษณะ มีข้อดีและข้อเสียต่างกัน การที่จะกล่าว่วิธีการเตะแบบใดดีกว่านั้นค่อนข้างจะกล่าวได้ยาก เนื่องจากมีปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องหลายประการ เช่น

ความสามารถทางการเคลื่อนไหว โครงสร้างร่างกายและสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา รูปแบบและวิธีการฝึก ตลอดจนความถนัดและความสามารถในการวิเคราะห์ทักษะของผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีมแต่ละท่าน กล่าวคือ หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวา ผู้เตะจะมีความถนัดและมีความรู้สึกว่ามีแรงส่งในการติดตัวขึ้นเตะได้สูง เพราะมีการบิดและหมุนกล้ามเนื้อในการเตะได้อย่างรุนแรงหนักหน่วงและครบรอบวงในการเตะอย่างสมดุลย์ แต่ผู้เตะจะต้องวิ่งและหันหลังให้ตาข่ายมายังตำแหน่งหน้าซ้าย เพื่อเปิดพื้นที่เตะทางด้านหน้าขวาให้มากที่สุด ฉะนั้นในขณะที่ขึ้นเตะ ผู้เตะจะเห็นพื้นที่ฝ่ายตรงข้ามได้น้อย ส่วนพื้นที่เตะของผู้เตะนั้นขึ้นอยู่กับระยะการวิ่งในการเปิดพื้นที่ของผู้เตะ ลักษณะการตั้ง ทิศทางและตำแหน่งของลูกเตะกร้อในขณะที่เตะ ส่วนการใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้าย และหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวาจะมีลักษณะใกล้เคียงกันเพียงแต่สลับด้านในการเตะ กล่าวคือ การขึ้นเตะ ในลักษณะดังกล่าวมุมจะกว้างพื้นที่ในการเตะจะมาก และสามารถมองเห็นพื้นที่ฝ่ายตรงข้ามก่อนที่จะเตะได้ แต่ผู้เตะจะมีความรู้สึกว่าจะไม่รุนแรงเท่าที่ควรเพราะการวิ่งเข้าเตะจะมีแรงบิดและหมุนตัวน้อยกว่าแบบหน้าขวาเตะด้วยเท้าขวาหรือหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าซ้าย

2.1.2 การตั้งรับเสิร์ฟ

การตั้งรับเสิร์ฟนักกีฬาชาย ภาค 1 และ ภาค 3 ใช้การตั้งรับเสิร์ฟแบบ B (09.10 น.) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสตาพร เกษแก้ว (2542) และเกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง (2546) ที่พบว่า รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟที่ใช้มาก ได้แก่ การตั้งรับเสิร์ฟแบบ B (09.10 น.) ผู้วิจัยเห็นว่าเหมาะสม เพราะนักกีฬาทั้ง 2 ภาคใช้หน้าขวาเตะทำคะแนน จะเปิดลูกเสิร์ฟโดยใช้ศีรษะเป็นหลัก จึงควรจะยืนรับเสิร์ฟในตำแหน่งที่ 10 นาฬิกาทางด้านขวามือของเบ็คหรือตำแหน่งหลัง เพื่อจะได้สะดวกกับการขึ้นทำคะแนนและเปิดลูกเสิร์ฟ สำหรับทีมภาค 2 ที่ใช้การตั้งรับเสิร์ฟแบบ C (10.15 น.) ก็มีความเหมาะสมเพราะนักกีฬาทีม ภาค 2 ใช้หน้าซ้ายเป็นผู้เตะทำคะแนน เพราะฉะนั้น การยืนแบบนี้เท่ากับการยืนแบบ B (09.10 น.) ของนักกีฬาทีมภาค 1 และ 3 ส่วนนักกีฬาชายทีมภาค 4 ใช้การตั้งรับเสิร์ฟแบบ A (10.10 น.) ซึ่งการยืนในลักษณะนี้จะดีสำหรับการรับลูกเสิร์ฟหยอดหรือสั้น แต่ถ้าฝ่ายตรงข้ามเสิร์ฟลูกคาดผู้เล่นหน้าซ้ายและหน้าขวา จะต้องเคลื่อนที่ถอยหลังได้อย่างรวดเร็ว จึงจะรับลูกเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในหรือเข้าได้ เว้นไว้แต่ผู้เล่นทั้ง 2 ตำแหน่งถนัดเปิดลูกเสิร์ฟด้วยศีรษะ

2.2 การเปรียบเทียบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาหญิงแต่ละภูมิภาค

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อระหว่างนักกีฬาหญิงแต่ละภูมิภาคส่วนใหญ่จะมีรูปแบบการเล่นไม่แตกต่างกัน ซึ่งจะมีบางทักษะเท่านั้นที่มีรูปแบบการเล่นต่างกันบ้าง เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจะนำเฉพาะประเด็นที่มีความต่างมีความสำคัญและน่าสนใจมาอภิปราย ดังนี้

2.2.1 รูปแบบการเสิร์ฟ

นักกีฬาหญิง ภาค 1, 2, 3 และ 5 ส่วนใหญ่ใช้การเสิร์ฟด้วยหลังเท้าเป็นหลัก ยกเว้นนักกีฬา ภาค 4 ที่ใช้การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในเป็นหลัก ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกียรติศักดิ์

ศรีแจ้ง (2546) ที่พบว่า รูปแบบการเสิร์ฟของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 ที่ใช้มากที่สุด คือ การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าในช่วง 5 – 6 ปีที่ผ่านมา การเสิร์ฟส่วนใหญ่ของนักกีฬาหญิงจะเป็นการเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในเป็นหลัก แต่ในปัจจุบันนี้การเสิร์ฟได้รับการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก โดยเฉพาะนักกีฬาเซปักตะกร้อในประเทศไทยให้ความสำคัญกับการเสิร์ฟด้วยหลังเท้ามากขึ้น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า นักกีฬาจะเสิร์ฟได้เฉพาะด้วยหลังเท้าเท่านั้น ผู้ฝึกสอนที่ดีควรจะฝึกให้นักกีฬาเสิร์ฟได้หลากหลายวิธี ทั้งเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน หลังเท้า และฝ่าเท้า โดยการเสิร์ฟของนักกีฬาหญิงนั้น ผู้ฝึกสอนควรเน้นการเสิร์ฟที่แน่นอนมาเป็นอันดับที่ 1 ทิศทางเป็นอันดับที่ 2 รวดเร็ว รุนแรงเป็นอันดับที่ 3 และ 4 ต้องไม่ลืมการฝึกเสิร์ฟลูกสั้นหรือลูกหยอดหน้าตาข่าย

2.2.2 รูปแบบการเตะทำคะแนน

นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงจากภูมิภาคต่าง ๆ ใช้รูปแบบการเตะทำคะแนน 2 รูปแบบ คือ 1) การเตะสลับหลังหรือชันแป๊ะ และ 2) การเตะสลับด้านข้างคล้าย ๆ กับการเตะแบบลังกาหลัง แต่ยังไม่ครบรอบ เพราะการเตะไม่สามารถกระโดดได้สูง แรง และเร็วพอที่จะม้วนได้ครบรอบวงการเตะ โดยที่นักกีฬาหญิง ภาค 1, 3 และ 4 ใช้การเตะแบบสลับหลังและนักกีฬาหญิง ภาค 2 และ 5 ใช้การเตะสลับด้านข้าง จากข้อมูลดังกล่าวไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของเกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง (2546) ที่พบว่า รูปแบบการเตะทำคะแนนของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 ที่ใช้มากที่สุด คือการเตะแบบลังกาหลังต้องใช้พลังของกล้ามเนื้อ ความแข็งแรงและความเร็วในการเคลื่อนไหวมาก ถ้านักกีฬาหญิงต้องใช้การเตะแบบนี้ติดต่อกันหลาย ๆ ครั้งเป็นเวลานาน จะทำให้เหนื่อยเร็ว อ่อนล้า จึงหวั่นว่าการเตะจะเริ่มไม่แน่นอน มีโอกาสเตะเสียมากกว่าการเตะด้านข้าง หรือการเตะสลับหลัง เพราะฉะนั้นการที่นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งนี้ ใช้รูปแบบการเตะทำคะแนนแบบสลับหลังหรือชันแป๊ะและการเตะด้านข้าง ผู้วิจัยเห็นว่ามีความเหมาะสม เพียงแต่ผู้ฝึกสอนต้องฝึกให้นักกีฬาเตะให้แน่นอนแม่นยำ และเน้นหรือให้ความสำคัญกับการเตะเปลี่ยนทิศทางให้มากกว่าการเตะด้วยความรุนแรง

2.2.3 รูปแบบการตั้งรับ

นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงจากภูมิภาคต่าง ๆ ใช้รูปแบบการตั้งรับ 2 แบบ คือ แบบ A (10.10 น.) และแบบ B (09.10 น.) โดยที่นักกีฬาหญิงภาค 1, 3, 4 และ 5 ใช้การตั้งรับแบบ A (10.10 น.) ในขณะที่นักกีฬาหญิงภาค 2 ใช้การตั้งรับแบบ B (09.10 น.) ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของเกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง (2546) ที่พบว่า รูปแบบการตั้งรับของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีครั้งที่ 13 ที่ใช้มากที่สุด คือ การตั้งรับแบบ C (10.15 น.) ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า สำหรับนักกีฬาหญิงรูปแบบการตั้งรับทั้ง 3 แบบสามารถนำมาใช้ได้ เพราะมีข้อดีข้อเสียต่างกัน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับ การฝึกซ้อมของนักกีฬา ความถนัดของนักกีฬาและคู่แข่ง เช่น ถ้าคู่แข่งเสิร์ฟไม่แรง และมักจะเสิร์ฟสั้น

หรือเสิร์ฟหยอดบอย ก็ควรจะยืนตั้งรับแบบ A (10.10 น.) เพื่อจะได้รับลูกเสิร์ฟหยอดได้ทัน แต่ถ้าวางขันกับทีมที่เสิร์ฟลูกคาดและมักจะเสิร์ฟสั้นหรือหยอดทางด้านซ้ายก็ควรจะยืนตั้งรับแบบ C (10.15 น.) ทั้งนี้เพื่อให้หน้าซ้ายเตรียมรับลูกหยอด และหน้าขวาเตรียมรับลูกคาด แต่ถ้านักกีฬาแข็งแรง และเตะรุกด้วยหน้าขวาเป็นหลักอย่างทีมจังหวัดสุพรรณบุรี ก็ควรจะยืนแบบ B (09.10 น.) เพื่อให้หน้าขวาเตรียมรับลูกเสิร์ฟสั้นและวิ่งขึ้นหน้าตาข่ายได้เร็วขึ้นจะได้เปิดพื้นที่ในการเตะสลับข้างได้มากขึ้น

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ

3.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นของนักกีฬาเซปักตะกร้อชาย

3.1.1 รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟ

รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 3 รูปแบบ คือ การเสิร์ฟสั้น เสิร์ฟลงตำแหน่งขวาสุด และเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับตำแหน่งหลัง โดยที่การเสิร์ฟสั้น มีโอกาสได้คะแนนมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การเสิร์ฟของนักกีฬาชายส่วนใหญ่จะเน้นการเสิร์ฟหนักรุนแรงและรวดเร็ว ทำให้นักกีฬาฝ่ายที่ตั้งรับ เตรียมรับเสิร์ฟลูกรุนแรง และมักจะถอยหลังในการรับเสิร์ฟ เมื่อฝ่ายเสิร์ฟ ๆ ลูกสั้นหน้าตาข่าย ทำให้นักกีฬาฝ่ายรับเสียจังหวะ เข้ารับลูกไม่ทัน ฉะนั้นผู้ฝึกสอนควรจะฝึกให้นักกีฬาเสิร์ฟสั้นหรือเสิร์ฟหยอดหน้าตาข่ายให้แน่นอน แม่นยำเป็นทักษะการเสิร์ฟหลักรูปแบบหนึ่ง

การเสิร์ฟลงหน้าขวาสุด เป็นการเสิร์ฟที่มีโอกาสได้คะแนนมาจากการเสิร์ฟสั้น ที่เป็นเช่นนี้ เพราะทีมนักกีฬาชายส่วนใหญ่จะใช้หน้าขวาเตะ และสกัดกั้น หน้าซ้ายจะเป็นผู้เปิดลูกเสิร์ฟ และตั้งให้หน้าขวาเตะ เมื่อเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานในการเล่นระหว่างหน้าขวาเตะ หน้าซ้ายตั้ง และหลังเสิร์ฟแล้ว ส่วนใหญ่หน้าขวาเตะทักษะพื้นฐานจะดีกว่าสองตำแหน่งและมักจะยืนตั้งรับขึ้นไปด้านหน้าในตำแหน่ง 10.00 นาฬิกา และเปิดลูกเสิร์ฟด้วยศีรษะ จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ควรจะเสิร์ฟเน้นลงไปทางด้านขวา โดยเฉพาะขวาสุดของหน้าขวาจะได้เปรียบกว่าการเสิร์ฟลงตำแหน่งหน้าซ้ายหรือหลัง

การเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง เป็นการเสิร์ฟที่มีโอกาสได้คะแนนมาจากการเสิร์ฟลงหน้าขวาสุด เพราะตำแหน่งหลังส่วนใหญ่จะถนัดด้านขวา และไม่ถนัดด้านซ้ายในขณะเดียวกันหน้าซ้ายก็ไม่กล้าเอื้อมหรือเคลื่อนเข้ามาเตะชิดตำแหน่งหลังมากเกินไป เพราะตำแหน่งหลัง จะเห็นการเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อมากที่สุด ฉะนั้นช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลังจึงเป็นช่องที่เกรงใจ ไม่สามารถออกทักษะได้เต็มที่ หากลูกโจมตีหรือเสิร์ฟเข้าช่องดังกล่าวได้ฝ่ายรับจะมีโอกาสเสียคะแนนได้

3.1.2 ตำแหน่งและเท้าที่ใช้เตะทำคะแนน

การเล่นเซปักคตะกร้อส่วนใหญ่ทีมต่าง ๆ จะใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวาเป็นหลัก ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้การเตะรูปแบบดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับผลของการแข่งขัน อย่างไรก็ตามมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ถ้าใช้หน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายหรือหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวามีโอกาสที่จะได้คะแนน หรือเข้ารอบการแข่งขันมากกว่าการเตะในรูปแบบอื่น ๆ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะหน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายและหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าขวา ลักษณะการขึ้นเตะจะเป็นธรรมชาติ ไม่ต้องใช้การบิดลำตัวหรือสะเอวมาก มีพื้นที่ในการเตะมาก และสามารถมองเห็นพื้นที่และผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามได้อย่างชัดเจน มุมในการเตะสามารถเตะคาดหรือเตะฝั่งได้หลบหลีกการสกัดกั้นของฝ่ายตรงข้ามได้ดี ในขณะที่เดียวกันผู้เตะก็ต้องสกัดกั้นเองให้อีกตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งว่างอยู่เป็นผู้สกัดกั้นแทน จะทำให้ผู้เตะไม่เหนื่อยมาก สามารถที่จะควบคุมจังหวะการเตะได้ดีกว่าที่จะให้หน้าขวาเตะด้วยเท้าขวาและสกัดกั้นด้วยเท้าขวา หรือหน้าซ้ายเตะด้วยเท้าซ้ายและสกัดกั้นด้วยเท้าซ้าย

3.1.3 รูปแบบการตั้งรับ

การตั้งรับเสิร์ฟผู้เล่นแต่ละทีมจะมีรูปแบบการตั้งรับแบบใดแบบหนึ่งตลอดการแข่งขัน โดยที่ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การยืนตั้งรับเสิร์ฟแบบ A (10.10 น.) และแบบ C (10.15 น.) มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินั้น แสดงให้เห็นว่า การยืนตั้งรับเสิร์ฟแบบ A (10.10น.) และแบบ C(10.15น.) มีโอกาสเสียคะแนนหรือตกรอบมากกว่าเข้ารอบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสถาพร เกษแก้ว (2542) ที่ได้ศึกษารูปแบบการเล่นเซปักคตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเอเชียเกมส์ ครั้งที่ 13 พบว่า ทีมที่ตกรอบ (พม่า A และ B) ใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ A(10.10น.) ในขณะที่ทีมเข้ารอบและประสบความสำเร็จในการแข่งขันใช้การตั้งรับเสิร์ฟแบบ B (09.10 น.) และเมื่อพิจารณาลงในรายละเอียดของผลการวิจัยครั้งนี้ จะพบว่า ทีมที่ตกรอบใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ A(10.10น.) ส่วนทีมที่ประสบความสำเร็จใช้รูปแบบ B(09.10น.) ในการตั้งรับเสิร์ฟ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะการตั้งรับเสิร์ฟแบบ A(10.10 น.) มีจุดอ่อนบางประการ เช่น 1) เกิดช่องว่างระหว่างตำแหน่งหลังกับหน้าขวาและหน้าซ้ายมากขึ้น เมื่อฝ่ายตรงข้ามเสิร์ฟเข้าช่องดังกล่าวก็จะเกิดความไม่มั่นใจว่าใครจะรับ อาจจะแย่งกันรับหรือปล่อยให้หลุดทั้งคู่ก็ได้ จึงมีโอกาสเสียจังหวะและเสียแต้มได้ 2) การที่คู่หน้ายืนล้ำขึ้นไปในแนว 10.00 นาฬิกา หากฝ่ายตรงข้ามเสิร์ฟฝึกออกด้านขวาสุด และซ้ายสุดจะรับได้ยากโอกาสที่จะเปิดลูกเสิร์ฟออก นอกสนามมีมากและตามลูกได้ยาก 3) การยืนตั้งรับเสิร์ฟแบบ A(10.10น.) หากตำแหน่งหลังหรือหน้าขวาเปิดลูกไปหลังจะทำให้หน้าซ้ายเสียจังหวะและต้องใช้ระยะทางในการวิ่งเข้าชงหรือตั้งมากกว่าปกติ และ 4) หากฝ่ายตรงข้ามเสิร์ฟที่อปสปีน ลูกตะกร้อมีโอกาสหลุดเข้าหน้าอกหรือช่องท้องของหน้าขวาหรือหน้าซ้ายได้ ทำให้เสียจังหวะ การรับเสิร์ฟ

3.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับรูปแบบการเล่นของนักกีฬาเซปักคตะกร้อหญิง

3.2.1 รูปแบบการเสิร์ฟ

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การเสิร์ฟด้วยหลังเท้า และการเสิร์ฟสั้นหรือหยอดมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่น แสดงให้เห็นว่า การเสิร์ฟด้วยหลังเท้าและการเสิร์ฟสั้น มีโอกาสได้คะแนน หรือเข้ารอบมากกว่าตกรอบ เพราะการเสิร์ฟด้วยหลังเท้าจะทำให้ผู้เสิร์ฟ เสิร์ฟได้สูงกว่าข้างเท้าด้านใน ลักษณะของลูกตะกร้อที่เคลื่อนที่จะรวดเร็ว รุนแรง หมุนและมุดลงมากกว่าการเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน ส่วนการเสิร์ฟสั้นหรือหยอดมีเปอร์เซ็นต์ หรือ โอกาสที่จะได้คะแนนมากกว่าการเสิร์ฟด้วยหลังเท้า เพราะการเสิร์ฟส่วนใหญ่หนักกีฬาทั้งชายและหญิงจะเสิร์ฟด้วยความรุนแรง เมื่อผู้เสิร์ฟเปลี่ยนมาเสิร์ฟสั้นหน้าตาข่าย จะทำให้ฝ่ายรับเสียจังหวะรับลูกไม่ได้ หรือรับได้แต่ไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเสิร์ฟสั้นบริเวณกลางตาข่าย และชิดตาข่ายมาก ๆ โอกาสที่จะรับได้มีน้อยมาก เพราะเป็นระยะที่ห่างจากหน้าขวา หน้าซ้าย และหลังมากที่สุด โอกาสที่ผู้เล่นทั้ง 3 คน จะยื่นดูลูกตกเฉย ๆ มีสูง การเสิร์ฟสั้น หรือหยอดในกีฬาเซปักตะกร้อหญิง มีโอกาสที่จะได้คะแนนมากกว่าทีมชาย เพราะการเปลี่ยนทิศทางในการเคลื่อนที่อย่างทันทีทันใดหลังจากเสียจังหวะ ผู้หญิงจะทำให้ได้ช้ากว่าผู้ชาย ฉะนั้นการฝึกเสิร์ฟในนักกีฬาหญิง ผู้ฝึกสอนจะต้องฝึกให้นักกีฬาเสิร์ฟได้หลายรูปแบบ โดยเน้นไปที่การฝึกเสิร์ฟด้วยหลังเท้า การเสิร์ฟหยอดและการเสิร์ฟนั้นจะต้องเสิร์ฟเปลี่ยนทิศทางได้ไม่เสิร์ฟหน้าเดียว

3.2.2 รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟ

ทิศทางการเสิร์ฟที่นักกีฬาใช้เล่นมีหลายรูปแบบ เช่น เสิร์ฟลงตรงตัวผู้เล่นหน้าขวา หน้าซ้ายและหลัง เสิร์ฟเข้าช่องระหว่างผู้เล่น และเสิร์ฟฝึกออกด้านขวาและซ้ายสุดของผู้เล่น เป็นต้น แต่การเสิร์ฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าขวากับหลัง และหลังกับหน้าซ้ายนั้น หมายความว่า การเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างผู้เล่น มีเปอร์เซ็นต์หรือ โอกาสที่จะได้คะแนนหรือเข้ารอบสูงกว่าการเสิร์ฟรุกในตำแหน่งอื่น เพราะเป็นช่องหรือพื้นที่ที่ที่เกรงใจ ต่างคนต่างก็ไม่มั่นใจว่าใครจะเล่นหรือบางครั้งอาจจะแย่งกันเล่น ทำให้เสียจังหวะในการเตะ ฉะนั้นผู้ฝึกสอนกับผู้เล่นควรจะตกลงให้ชัดเจนว่ากรณีที่ถูกเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างผู้เล่นจะอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรจะแนะนำให้ปฏิบัติ 3 แนวทาง คือ 1) ให้ตำแหน่งหลังหรือเบ็ครับผิดชอบหลักกรณีที่ถูกเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างผู้เล่นหน้าขวาและหน้าซ้ายกับเบ็ค เพราะตำแหน่งเบ็คจะมองเห็นทิศทางการเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อในมุมที่กว้างและชัดเจนกว่าตำแหน่งอื่น 2) ให้ตำแหน่งหลังหรือเบ็ครับผิดชอบหลักกรณีที่ถูกเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าขวากับเบ็คที่ถนัดเท้าขวา และให้หน้าซ้ายรับผิดชอบหลักกรณีที่ถูกเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างเบ็คที่ถนัดขวากับหน้าซ้ายที่ถนัดขวา และ 3) ให้เบ็ครับผิดชอบหลักกรณีที่ถูกเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับเบ็คที่ถนัดเท้าซ้าย และให้หน้าขวารับผิดชอบหลักกรณีที่ถูกเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างเบ็คที่ถนัดซ้ายกับหน้าขวาที่ถนัดซ้าย

3.2.3 รูปแบบการเตะทำคะแนน

รูปแบบการเตะทำคะแนนในนักกีฬาหญิงมีหลายรูปแบบ เช่น เตะแบบลังกาหลัง การเตะด้านข้าง และการเตะสลับหลังหรือชั้นแบ็ค เป็นต้น แต่จากผลการวิจัยครั้งนี้ รูปแบบการเตะที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ การเตะสลับหลังหรือชั้นแบ็คนั้นหมายความว่า การเตะสลับหลังมีโอกาสที่จะได้คะแนนหรือเข้ารอบการแข่งขันมากกว่าการเตะแบบอื่น ซึ่งจะแตกต่างกับการเตะของนักกีฬาชายที่ใช้การเตะแบบลังกาหลังเป็นหลัก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะปัจจัยทางด้านสรีรวิทยาของร่างกายและความยากง่ายของทักษะเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย กล่าวคือ การกระโดดเตะแบบลังกาหลังจะใช้ความแข็งแรงและพลังของกล้ามเนื้ออย่างมาก ซึ่งการใช้พลังงานของกล้ามเนื้อแบบพลังงานระเบิดในการกระโดดขึ้นเตะนั้นผู้ชายจะทำได้ดีกว่าผู้หญิงมาก ถ้านักกีฬาหญิงไม่ฟิตพอก็จะทำให้กระโดดติดต่อกันได้ไม่กี่ครั้ง พลังของกล้ามเนื้อก็จะอ่อนล้าลง ศักยภาพในการกระโดดก็จะต่ำลง ทำให้การเตะไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร กระดูกเชิงกรานของผู้หญิงโดยสรีรวิทยาจะมีอัตราส่วนโตกว่าของผู้ชาย การที่จะกระโดดเหวี่ยงสะโพกกระดูกเชิงกรานและเท้าขึ้นไปในอากาศเพื่อเตะแบบลังกาหลัง จะทำได้สูงน้อยกว่าผู้ชาย ใช้พลังงานมากกว่า ลอยตัวได้น้อยกว่า จึงทำให้ตกลงสู่พื้นเร็วกว่า ซึ่งอาจจะทำให้ผิจดังหวะและบาดเจ็บได้ ผู้ฝึกสอนที่มีพื้นฐานทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาและมีความเข้าใจในกีฬาเซปักตะกร้อ จะระวังในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก จึงแนะนำให้ให้นักกีฬาหญิงส่วนใหญ่เตะสลับด้านข้างและเตะสลับหลัง ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยในครั้งนี้ที่พบว่าไม่มีนักกีฬาหญิงผู้ใดที่เข้าร่วมการแข่งขันเซปักตะกร้อ กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 38 เตะแบบลังกาหลัง

การเตะสลับหลังหรือชั้นแบ็คที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขัน นอกจากจะใช้พลังงานในการเตะน้อยกว่าการเตะแบบลังกาหลัง และการเตะสลับด้านข้างแล้ว ยังสามารถเตะได้ง่าย และเตะได้ทุกจังหวะทั้งใกล้และไกลตาข่าย ที่สำคัญอย่างมากก็คือ การเตะสลับหลังสามารถเปลี่ยนทิศทางและมุมก่อนการเตะได้ตลอดเวลาที่ยังไม่เตะ ด้วยเหตุนี้ถ้าผู้เตะ ๆ ใดแน่นอนจะสร้างความยุ่งยากในการสกัดกั้นและการตั้งรับของฝ่ายตรงข้ามอย่างมาก ผู้ฝึกสอนจึงควรที่จะพัฒนารูปแบบการเตะสลับหลังในนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงให้ก้าวหน้ามากขึ้นต่อไป

3.2.4 รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ

รูปแบบการตั้งรับทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงจะมีอยู่ 4 รูปแบบ คือ แบบ A (10.10 น.) แบบ B (09.10 น.) แบบ C (10.15 น.) และแบบ D (09.15) ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งนี้ ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบ A (10.10 น.) ในนักกีฬาหญิง มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาที่ใช้การตั้งรับเสิร์ฟแบบ A(10.10น.) มีโอกาสที่จะรับลูกเสิร์ฟและตั้งให้ผู้เตะ ๆ รุกกลับไปยังฝ่ายเสิร์ฟได้ สามารถทำคะแนนและเข้ารอบการแข่งขันในเปอร์เซ็นต์ที่สูง

กว่าการตั้งรับรูปแบบอื่น ทั้งนี้จะเป็นเพราะการตั้งรับรูปแบบ A (10.10น.) ผู้เล่นหน้าขวาและหน้าซ้ายจะยืนล้ำตำแหน่งหลังหรือเบ็คขึ้นไปด้านหน้าในตำแหน่ง 10.00 นาฬิกา การยืนรับในลักษณะดังกล่าวผู้เล่นคู่หน้าสามารถ ถอยหลังลงมารับลูกเสิร์ฟในแนวเดียวกับตำแหน่งเบ็คได้ ในขณะที่เดียวกันถ้าฝ่ายเสิร์ฟ ๆ หยอกหรือเสิร์ฟลูกสั้นหน้าตาข่ายก็สามารถเคลื่อนที่เข้าไปรับได้ทันที แต่ถ้าหน้าซ้ายยืนอยู่ในตำแหน่ง 09.00 นาฬิกา และหน้าขวายืนในตำแหน่ง 15.00 นาฬิกา โอกาสที่จะเคลื่อนที่เข้าไปรับลูกหน้าตาข่ายได้ก็มีน้อยลง

3.2.5 รูปแบบการซ่อนหลัง

รูปแบบการซ่อนหลังมีอยู่ 3 รูปแบบ คือ ผู้ตั้งซ่อนหลัง ผู้เสิร์ฟซ่อนหลัง และผู้ตั้งและผู้เสิร์ฟซ่อนหลัง ผลจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผู้ตั้งซ่อนหลังมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นหมายความว่า ผู้ตั้งซ่อนหลังมีโอกาสที่จะรับลูกจากการสกัดกั้นได้มากกว่าการซ่อนหลังแบบอื่น ทั้งนี้เพราะผู้ตั้งมีโอกาสที่จะตามลูกหลังจากการตั้งให้ผู้เตะได้ทันที ถือเป็นจังหวะต่อเนื่องติดพันและไหลตามการชงหรือการตั้งไปด้วย จึงทำให้ผู้ตั้งสามารถที่จะเคลื่อนที่เข้าไปด้านหลังผู้เตะได้อย่างสะดวกและรวดเร็วกว่าตำแหน่งอื่น อีกทั้งการให้ผู้ตั้งซ่อนหลังจะสามารถควบคุมพื้นที่ได้ดีกว่าให้ผู้เสิร์ฟซ่อนหลัง หรือทั้งผู้ตั้งและผู้เสิร์ฟซ่อนหลัง เพราะอย่างน้อยให้ผู้เสิร์ฟหรือเบ็คได้ทำหน้าที่ระวังหลัง โดยการครอบครองพื้นที่บริเวณด้านหลังผู้ตั้งและผู้เตะทั้งหมด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและปฏิบัติ

1. รูปแบบการเสิร์ฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ในนักกีฬาหญิง คือ การเสิร์ฟด้วยหลังเท้าและการเสิร์ฟสั้นหรือเสิร์ฟหยอก เพราะฉะนั้นผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิง ควรจะฝึกให้นักกีฬาหญิงเสิร์ฟแบบหลังเท้ามากขึ้น ในขณะที่เดียวกันนั้น การเสิร์ฟควรจะเสิร์ฟให้ได้ทั้งลูกคาค ลูกสไลด์ ลูกท้อปสปิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกเสิร์ฟสั้นควรจะฝึกให้มีศักยภาพเพราะสามารถทำคะแนนในการเสิร์ฟได้มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับเสิร์ฟแบบอื่น ๆ

2. รูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ในนักกีฬาหญิง คือ การเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าขวากับหลังและหน้าซ้ายกับหลัง เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิง ควรจะฝึกให้นักกีฬาหญิงเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าขวากับหลังและหน้าซ้ายกับหลังให้มากที่สุด ส่วนนักกีฬาชายรูปแบบการรุกด้วยการเสิร์ฟที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ การเสิร์ฟสั้น เสิร์ฟขวาสุด และเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมชาย ควรจะฝึกให้นักกีฬาชายเสิร์ฟลูกสั้นให้แน่นอนหรือที่ภาษาตะกร้อ

เรียกว่า “เสิร์ฟหยอดให้สนิท” รองลงมาคือ การฝึกเสิร์ฟฝึกไปทางขวาสุดของหน้าขวา และเสิร์ฟเข้าช่องระหว่างหน้าซ้ายกับหลัง

3. ในการแข่งเซปักตะกร้อทุกระดับส่วนใหญ่ นักกีฬาตำแหน่งหน้าขวาจะเตะทำคะแนนด้วยเท้าขวา แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า หากนักกีฬาตำแหน่งหน้าขวาเตะด้วยเท้าซ้ายและหน้าซ้าย เตะด้วยเท้าขวา จะมีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมชายควรจะพยายามฝึกหรือสรรหานักกีฬาที่มีความถนัดหรือมีความสามารถในการเตะด้วยเท้าซ้ายมาเสริมทีมให้มากขึ้น

4. รูปแบบการเตะทำคะแนนที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในนักกีฬาหญิง คือ การเตะสลับหลัง (ชันเบ็ค) เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิง ควรจะเน้น การฝึกเตะสลับหลังหรือชันเบ็คเป็นหลัก และพัฒนารูปแบบการเตะสลับหลังให้มีมาตรฐานและศักยภาพสูงขึ้น ในขณะเดียวกัน ควรจะฝึกเตะแบบสลับข้างให้เก่งด้วย เพื่อจะได้ไว้เตะแก้เกมเมื่อถูกสกัดกั้น

5. รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟที่มีโอกาสครอบงำมากที่สุดในการแข่งขันของนักกีฬาชาย คือ การตั้งรับแบบA(10.10 น.) เพราะฉะนั้นผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมชายไม่ควรจะฝึกให้นักกีฬที่ตั้งรับเสิร์ฟแบบA(10.10 น.) ในขณะที่นักกีฬาหญิงรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบA(10.10 น.) มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิงควรจะฝึกให้นักกีฬาหญิงใช้การตั้งรับแบบA(10.10 น.) เป็นหลัก แต่อย่างไรก็ตามหากนักกีฬาฝ่ายตรงข้ามเสิร์ฟสั้นหรือเสิร์ฟหยอดน้อย และการเสิร์ฟส่วนใหญ่จะเป็นการเสิร์ฟคาด ให้ปรับเปลี่ยนการตั้งรับเป็นแบบB(09.10 น.) หรือ C(10.15 น.)

6. รูปแบบการช้อนหลังที่มีความสัมพันธ์กับผลการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในนักกีฬาหญิง คือ ผู้ตั้งช้อนหลัง เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนหรือผู้จัดการทีมหญิงควรจะฝึกหรือแนะนำนักกีฬาที่เล่นในตำแหน่งตั้ง ทำหน้าที่ช้อนหลังผู้เตะทำคะแนนเป็นหลัก

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

ควรทำวิจัยในเรื่องต่อไปนี้

1. เรื่องการเปรียบเทียบศักยภาพการเตะระหว่างนักกีฬาเซปักตะกร้อชายตำแหน่งหน้าขวาเตะด้วยเท้าขวากับเตะด้วยเท้าซ้าย

2. เรื่องการเปรียบเทียบความเมื่อยล้า และการฟื้นตัวระหว่างการเตะแบบสลับหลัง การเตะด้านข้าง และการเตะแบบลังกาหลังของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง

3. เรื่องการเปรียบเทียบทิศทางการเตะและระยะเวลาการลอยตัวในการเตะระหว่างการเตะแบบสลับหลัง การเตะด้านข้าง และการเตะแบบลังกาหลังของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ
4. เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผลการแข่งขันกับระยะเวลาการลอยตัวในการเตะของนักกีฬาเซปักตะกร้อกีฬาแห่งชาติ